

NÓS, SI NOTAMOS A CRISE

Falar de crise nestes momentos é algo demasiado socorrido, algo demasiado oportunista, talvez pensemos que é algo que de momento non nos está chegando aquí como están facendo por “aí afora”, polo que, sen pretender ser tremendistas nin querer alarmar a ninguén, si entendemos, desde Caritas Diocesana de Tui-Vigo, que podemos facer un fincapé nunha gran realidade: aquí, en noso derredor, hai crise.

Se nos puxésemos filosóficos diríamos que crise significa etimoloxicamente troco, se fixésemolo como pesimistas a palabra que nos viría sería angustia, se quixésemos falar semanticamente diríamos que é desequilibrio, pero como queremos ser realistas temos que usar a tan prosaica significación de dificultades, de aprietos e de apuros económicos.

Porque os datos, que a seguir imos ofrecer, son a máis urxente demostración desta innominable palabra, son cifras e tantos por cento reais desas pobres, últimos e non atendidos, deses que entran a Caritas, e aos que todos os demais extractos da sociedade cos seus organismos sociais á cabeza, os seus familiares, os seus amigos, etc. xa non lles atendem e non déronlles solución; falloulles todo e entón veñen a Caritas; e atopámonos con que moitas veces xa non podemos solucionar o seu problema, entre outras cousas, porque o problema nos supera incluso a nós, pero intentamos paliarlo na medida do posible.

Non é momento de extendernos en articular quen son, quen veñen a Caritas e por que fano, senón máis ben de reflectir unha realidade crúa dos extractos máis necesitados da sociedade, dos seus problemas reais, deses problemas que moitos sabemos que existen, pero que ningún nos tropezámos nas nosas carnes; “non son nosos”, “que cada un llas apañe como poida” ...

Ese “apañárselas cada un como poida” lévanos a indicar que neste ano se rexistrarán nesta sede social de Caritas Diocesana de Tui-Vigo, en números absolutos, máis de 6.000 demandas de atención personalizada, - un incremento dun 55% en relación con 2007, - salientando sobre outros os apartados seguintes, con seu t% de incremento sobre o ano anterior: Vivenda (103%), Alimentos (260%), Educación, formación, libros, etc. (353%), e Varios (20%).

Os principais problemas que producen este incremento son:

- aumento de desemprego,
- suba dos prezos, e non dos soldos,
- necesidade de pagamentos de prestamos persoais, embargos, alugueiros, hipotecas,
- retorno voluntario de inmigrantes, etc.

E dentro da estatística, hai que indicar que a problemática, que produciu ese incremento, débese principalmente a 3 colectivos:

- “xente normal”, entendendo por esta, á que tiña traballo e agora está en paro, pero que non tiña capacidade de aforro, e que ten deficiencias de atopar emprego
- Aumento de familias monoparentales con fillos a cargo.
- Traballadoras de fogar con pouco soldo e que necesitan máis horas de traballo.

Todos sabemos que esta sociedade é exclusora por definición, e o refrán de “tanto tes, tanto vales” é a súa filosofía de vida, e aínda que desde o punto de vista humano reclamemos paliar con demasiada demagogia algo tan pomposo, pero ao tempo tan “irreal” de cumprir, como son os Dereitos Humanos, - entendendo xa que logo, a priori, aquelas necesidades básicas ás que todo humano ten dereito polo simple feito de ser “humano” -, o tristeiro realidade é que ao final te telo que apañar como poidas, xa que:

- Todos temos dereito – din - a unha vivenda digna: pois na nosa Caritas o índice de axudas realizadas para solucionar o problema de vivenda, en relación co ano pasado, incrementouse no 70%

- Todos temos dereito a comer: pois a axuda por alimentos na nosa Cáritas incrementouse, en relación co 2007, no 96%
- Todos temos dereito a unha formación, educación, libros, etc,: pois neste ano disparáronse as axudas habendo acadado, en relación co 2007, un incremento do 243%
- Todos temos dereito a ter acceso a medicamentos: pero as dificultades para as persoas coas que traballamos, incrementáronse e o incremento durante este ano supera o 56% en relación co pasado.
- Todos “temos” dereito, tamén e por exemplo, a un transporte, - ou polo menos iso recoméndannos os políticos: utilizade o transporte público -: pois ben, en algo tan prosaico como é o bono-bus, tivemos que incrementar axudas en máis dun 60%.

Poderíamos seguir desenvolvendo outros dereitos humanos, pero as cifras que poderíamos dar noutros apartádevos non serían significativas, pois partiríamos dunhas reais moi pequenas e moi sectorizadas.

Pola contra, o que si queremos é concretar sobre que actividade, colectivos ou programas dentro de Cáritas Diocesana de Tui Vigo producíronse este tipo de axudas, podendo indicar que se efectuaron desde:

Programa de Acollida Nacional cun incremento dun 13% Programa de Acollida Inmigrantes cun incremento dun 158%
 Programa de Emprego cun incremento dun 250%, e
 Programa de Saúde cun incremento dun 90%

Todo o anterior globalízase nestas cifras anuais: imos sobrepasar as 4.400 axudas económicas reais - o que equivale a máis dun 100% de incremento sobre o ano anterior - e o seu importe, sen dúbida, sobrepassará os 150.000.- €, o que supera ao Orzamento estimado para axudas económicas durante o 2008 en máis dun 35%

É de facer constar que non se inclúen nestes datos a todas aquelas atencións e axudas que se veñen producindo polas Cáritas Parroquiais da Diocese, e que no seu gran maioría céntranse en entrega de alimentos e de roupa, sen desdeñar as axudas económicas que se realizan, o que non facemos por non telo verazmente rexistrado, pero que elevaría en números absolutos, se nos atemos aos datos do ano 2007, moi significativamente estas cifras, - sen dúbida se triplicarían – se ben non variarían moita as porcentaxes de incremento indicados sobre o ano anterior.

Por todo iso, diante da crúa realidade destes datos, a nosa pretensión quere centrarse en tres aspectos:

- 1.- Lembrar a quen léao que as crises económicas sempre afectan maila quen menos teñen
- 2.- Sensibilizar á poboación sen dificultades económicas para que sexan solidarios, que nos axuden para que nós podamos axudar, que o entregado anonimamente ten máis valor que o feito de maneira pública, e que nestes momentos todos debemos de pensar: Vou a facelo, vou ser solidario porque me gustaría que, se eu estivese no lugar de “ese outro”, el fixéseo por min.
- 3.- Agradecer de todo corazón, e en nome de todas estas persoas necesitadas, a achega económica de todos aqueles socios, doadores da nosa Entidade, contribuíntes en parroquias ou colectas, e persoas que nos deixan legados ou herdanzas, posto que sen esa a súa axuda non poderíamos solucionar ou paliar en gran medida os problemas que a diario se preséntannos.

É precisamente nestes momentos de crise, de necesidade cando a nosa caridade, ese amor de Cristo polos irmáns máis necesitados, ten que saír con maior desinterese.

Cáritas Diocesana de Tui-Vigo